

BÁZELI Eszter Kinga

Apály

Azért még minden este megpróbálok imádkozni. Hogy miért, nem is tudom – talán mert nehéz elengedni ezt a régi, soha nem látott archoz fűződő kötődést, mert túlságosan ragaszkodni próbálok gyerekkorom kinőtt, aggastyánná szelídült víziójához. Isten megöregedett. Mint ahogy öregszem én is, sejtelmesen, alamuszin várakozó titokban, elfelejtve. És hogyha este belealszom az imámba, hogy csak reggel dereng vissza, hogy nem is tudom, hol hagytam abba – az sem lehet véletlen. Mert ki tudja, úgy igazán kérni talán már elfelejtettem. Mert amikor még hittem abban, hogy Isten időtlen és hatalmas játékot játszik velünk, amiben szükségszerűen, törékeny ráhagyással elmerülünk, mert a gondviselés ölelésében sem a hitünk, sem mi magunk meg nem sérülünk, feledhető, elkerülhetetlen karcolásokat leszámítva – akkoriban még kérni is tudtam Istentől. Úgy, ahogy a gyerekek életükben először, pajkos kuncogással, ügyetlenül tanulnak citálni régi, nagyszülőktől örökölt imákat. És én hálás akartam lenni mindazért, amit kaptam, kérni csak keveset és a legfontosabbat akartam, így hát arra kértem Istent, tanítson meg szeretni. Mert azt éreztem, hogy a képesség bennem van, hogy félelem és kérdés nélkül áradna a napvilágra, mint a dagálllyal magasra duzzadó víz, ami vidáman, nevető, gyilkos komédiában szippant maga alá mindent, amerre az útja elviszi. Házakat, falvakat. És nem érti, hogyan is árthat, amikor ő csak egygé válva a nyár zabolátlan, édes zsongásával, boldogságában magába ölelte a világot – hisz csak jót akart. Arra kértem Istent, adjon bölcs és óvatos féket, hogy ne adjak magamból önzetlenül osztogatott töredéket se annak,

akit reménykedő, ostoba gyerek módjára, boldog, hiábavaló hitben egyszerűen félreérték. Tanítson meg szeretni, tisztán, megérdemelten, hogy ne is kelljen mást tennem, mint a lábam átmennem egyik küszöbről a másikra; anyám öléből egyszerűen bebújva egy másikba. Amiben én méltósággal, a gondviselés örök, békés mosolyában válhatok felnőtté. És hogy valakinek én legyek az utolsó, a legvégső, öröktől fogva vágyott menedék. De Isten, hogy, hogy nem – megöregedett, az imáimból ismerősnek hitt alakja szép lassan kiveszett, és talán mert a szórakozott öreg annyi mindent elfelejt – hosszú évek méla lemondását adta a kezembe, és csak belenevetett a szemembe, hogy ez a keservesen biztonságos lemondás alku és békítő feloldás nélkül legyen az életem. És végül Isten megmutatta azt is, hogy felnőttem. Mert fel lehet nőni így is, és végül az ember olyan dolgokat tud meg magáról, amiket én őszintén imádkozó koromban soha nem hittem, soha nem gondoltam – Isten megtanított a csendesen lappangó, napról napra szórakozottan gyarapodó, mit se értő, magát se ismerő gyűlöletre. Mint a víz, ami a dagálllyal felduzzad, átlépi a partot, a kapkodva emelt gátat, és nevető pusztítással belegörög a világba – hát így gyűlölök én is. Milyen erős szó ez – hiszen én csak magamba ölelem a világot. Hadd roskadjon, hadd ússzon szét lassan alattam – nem is értem, magamon kívül bárki másnak hogyan is árthattam. Itt vagyok, és mint a gyerek, titkos kuncogással, mégis megszeppent komolysággal imára kulcsolom a kezem. Távolinak és idegennek érzem – de amíg el nem alszom, újra megszólítalak, öreg Istenem. Ébressz fel engem. Ne hagyj elaludni, hosszú

évek óta elkopott imámba eszméletlen lázban
belefeledkezni. Acsarkodó, megrugdosott kutya
módjára, aki végleg összetört az emberbe vetett
bizalmában, ezzel a gyűlölettel követelem vissza
érdemtelenül osztogatott töredékeimet. A parttól
messze sodródó hajóból a hánykolódó vízbe szórt
éveimet, és ezt az utolsó pár hónapot, amikor
rájöttem, hogy nincs bennem se megbánás,
se irgalom. Felnőttem, Istenem, pedig mennyire
más akartam lenni – taníts meg újból hozzád
szólni, elképzelt arcodra újra hittel ráborulni,
és mint a víz, a hosszú esők, az áradás után,
az apály megbocsátó zúgásában visszavonulni.

Óceán

Azt hiszem, várni már megtanultam jól. Van néhány finoman csiszolt, együgyű tökéletességig fejlesztett képességem – csibészes húzásom, ügyeskedő praktikám. Ez az egyik közülük. Sok mindenkire vártam már. Volt, aki okot is adott rá – és én úgy vártam, ahogy a madarak a végtelenben unott eltökéltséggel szállnak, és miközben alig változik körülöttük valami, a szél talán néha, és a felhők árnyékai – egyszer csak eléjük hullik az örök nyár földje és az óceán partjai. Egyszóval vártam – sokszor, gyakorlott rutinnal, ismerem a ritmusát, ismerem a fázisait, hajnali pironkodását, gátlástalan lobogását és elhasznált, félrelökött álmait. És most téged várlak. Talán mert ezekben a napokban olyan hanyagul széthullanak az ég lazán font rostjai, hogy amikor felnézek, épp ezzel a várakozással ereszkednek az arcomba a nap szürke, nyirkos sugarai. Tél van, január, még korán sötétedik, este a lámpák sárga félhomálya elmossa a házak körvonalait, nehéz imbolygással kúszik az utcán annyi céltalan árnyék, és én hazajövök ide minden este, mert hát hova is menjek – mert egy kicsit szegény és otthontalan lettem én is Budapesten. Te tudod, miért vagyok itt. És én bár mondhatnám, hogy most itt ringatnak meztelen, napsütötte világomban az óceán habjai. Ha jössz, úgyis látni fogod, hogy nem így van. És ki tudja, miért – még szeretném is elmondani. Várlak. És elképzelem, ha egyszer tényleg eljössz, lesz-e bátorságom az első összepillantás után nekilendülni, kitörni a járda kopogásának fojtott ritmusából, át az úton, a kopott zebracsíkon, repülni kócos táncban, páratlan lüktetésben, és partot érni ölelve a tenger sós örvényében. Hiszen még nem csináltam ilyet. Utolsó pillanatban, amikor az útra léptem volna, valami mindig lefékezett.

És most rajtad gyakorolnék. Ha eljössz. Mert mondtad ugyan, de annyian mondták már. Könnyű ígéreteket hintve, a port játékosan az arcomba fújták, én meg, mint a felhergelt vadászkutya, fújtatva haraptam ki a levegőből a nyomát. Ha eljössz – ha tényleg jössz. Én várlak. Ahogy a madarak a végtelenben unottan vitorláznak, és ha el-elhullik is egy, megadón csavarodva a tengerbe, hát Istenem, járulékos veszteség – majd így ejtem bele magam a tengerbe én is – és már csak amíg zuhanok, addig fogom várni, hogy az út túloldalán, még épp csak átszaladok a zebrán, épp te leszel az örök nyár földje, és a szép halállal csábító óceán.